

Milaan, 22 februari 2002

Beste vrienden,

De brief die de Heilige Vader mij gestuurd heeft bij gelegenheid van de twintigste verjaardag van de pauselijke erkenning van de Fraterniteit, is de meest beslissende geste in onze geschiedenis.

Wij zijn dankbaar voor dit teken van het grote vaderschap van Johannes Paulus II, dat ons gezagvol helpt om de unieke lijn te herkennen die onze geschiedenis gevolgd heeft. ‘De beweging’, zo schreef de Heilige Vader ons, ‘heeft niet een weg willen aanduiden, maar de weg om uit te komen bij de oplossing van dit existentiële drama’ van de mens die nooit ophoudt met zoeken. ‘De weg... is Christus. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven, die de mens bereikt in de dagelijksheid van zijn bestaan’. Daarom opent zich nu voor ons een nieuw begin: de evidentie aan te tonen, opnieuw de evidentie te bewijzen van de waarheid van wat wij, de Traditie van de Kerk volgend, elkaar altijd gezegd hebben. Zoals de Heilige Vader ons verder schreef: ‘Alvorens een geheel aan doctrines of een regel voor het heil te zijn, is het christendom de ‘gebeurtenis’ van een ontmoeting’.

Wat een indrukwekkend werk komt uit deze brief naar voren! We zijn weer helemaal bij het begin, telkens opnieuw! Er moet iets nieuws gebeuren, een uitermate ernstige stap in onze geschiedenis.

Het is een moment van verantwoordelijkheid, waarvan de dynamiek zich mettertijd zal onthullen als een dringende behoefte om het oordeel van de Geest wortel te laten schieten in ons bestaan, waaraan eenieder ordelijk, gehoorzaam kan meedoen, of waartegen hij zich kan verzetten met een pretentie van zijn eigen vleeselijkheid, die het onmogelijk maakt sereen te blijven of te strijden tegen de schijnbare verwoesting van wat er gebeurt. Alles hangt af van een serene, en dus constructieve, gehoorzaamheid van onze inspanning. Deze inspanning is in haar oorsprong een offer dat Christus navolgt in Zijn dood en verrijzenis. Christus volgen, in alles Christus beminnen: dat moet erkend worden als het belangrijkste kenmerk van onze weg.

Daarom moeten we vragen om een grote helderheid tegenover onze verantwoordelijkheid. Want het individu is verantwoordelijk voor de hele Fraterniteit waarin hij is ondergedompeld, ongeacht zijn huidige toestand, of hij nu gezond is of ziek, blij is of beproefd wordt. Hierover reflecteren helpt ons de beslissende waarde te begrijpen van onze weg, vooral in het werk van de school van de gemeenschap, waardoor ieder van ons een doordachte reden kan hebben voor het wonder van zijn adhesie. Aan eenieder vertrouwt God de suggestie toe om een voorhoede te zijn voor de missie.

Het grootste voorbeeld in deze zin wordt ons gegeven door degenen onder ons aan wie de ernstigste verantwoordelijkheden zijn toevertrouwd; ook op civiel gebied, want de nieuwheid die onze geschiedenis binnengaat moet in hen geëxpliciteerd worden in hun toewijding aan hun dienstwerk. En deze nieuwheid wordt niet allereerst beoordeeld naar het morele gedrag van het individu, maar naar het type verantwoordelijkheid dat eenieder voelt in zijn dienst binnen de gemeenschap zelf waartoe God hem roept. In die zin moet de verantwoordelijke persoon in zijn handelen streven naar een dienst van *caritas*, want Gods wil aanvaarden is een feit dat voortvloeit uit de erkenning van Zijn uiteindelijke doel voor de groei van het leven van heel de gemeenschap en de Kerk. De *caritas* van wie verantwoordelijk is, bestaat allereerst in de hulp die hij allen biedt in hun taak naar het Mysterie toe. Dat is de reden van verdienste voor iedere mens die broeder van zijn medemens wil zijn.

Daarom eindigt de brief van de Paus met een oproep tot de missie: de kracht van de missie wordt de kracht van het martelaarschap (getuigenis). Laten we de toekomst vrijelijk ondernemen, ook als anderen geneigd zouden zijn niet te accepteren wat we zijn.

Laten we bidden tot Onze Lieve Vrouw voor onze ellende en die van de wereld. In het avontuur van elke dag betreft dat onze voortdurende verwaarlozing van Gods trouw aan onze geschiedenis: dat is de grootste zonde. Onze Lieve Vrouw zet ons aan om mee te werken aan de grootsheid van Gods heilsplan voor al onze medemensen.

Terwijl ik me met een hart vol adhesie en kracht in deze dingen nestel, voel ik dat ik op mijn plek ben met jullie allemaal.

Luigi Giussani pr.